

Arrest

nr. 198 195 van 18 januari 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HELSEN
Pieter Reypenslei 25
2640 MORTSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 maart 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat J. HELSEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben, Pashtoun en Kuchi te zijn, en geboren te zijn in het dorp Gardaw in het district Kama, provincie Nangarhar. U bent uw hele leven lang een vee-houdende nomade geweest, en trekt met uw familie en uw kuddes jaarlijks gedurende de zomer van het district Kama naar de provincie Kabul.

U hebt een oom (vaderszijde) bij de taliban. Nadat hij zich aansloot bij de beweging, ongeveer in 2006, verdween hij jarenlang en achtte u hem overleden. Enkele weken voor uw vertrek uit Afghanistan dook uw oom echter opnieuw op, en vroeg hij meermaals gedurende een tiental dagen om u aan te sluiten bij de taliban, of om voor hen bommen te plaatsen of om een nabijgelegen weg te bespioneren. Op aanraden van uw vader bent u een week later vertrokken uit Afghanistan.

U kwam aan in België op 1 november 2015 en vroeg asiel aan op 9 november 2015. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor: een taskara, de taskara van uw vader, en de enveloppe waarin deze documenten u werden toegestuurd.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk maakte dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U verklaart dat u Afghanistan ontvlucht bent omdat uw oom u probeerde rekruteren voor de taliban, of u opdrachten voor hen zou laten uitvoeren (CGVS p. 12, 13). Doorheen uw verklaringen bent u er evenwel niet in geslaagd om aannemelijk te maken dat de taliban u daadwerkelijk probeerden te rekruteren en dat u daarom een gegronde vrees voor vervolging had, omdat uw relaas intern niet consistent is en strijdig is met gekende informatie, en omdat het bepaalde ongelooftwaardigheden en merkwaardigheden bevat.

Ten eerste valt het op dat u initieel verklaarde dat u 's winters in Gardaw in Nangarhar verbleef en 's zomers naar Kabul afreisde (CGVS p. 3), maar dat u later stelde dat uw oom u in de maand voor sunbullah (augustus – september) probeerde rekruteren in Gardaw (CGVS p. 13), middenin de zomer dus. U kan uiteraard niet tegelijk in de zomer in Kabul zijn, en op hetzelfde moment gevraagd worden om u bij de taliban aan te sluiten in Nangarhar, waardoor deze inconsistentie uw relaas dan ook danig ondermijnt. Gevraagd naar een verklaring hiervoor, stelt u dat u dat jaar niet naar Kabul bent gereisd omdat uw dieren ziek waren (CGVS p. 13). Maar het is al te toevallig dat uw oom zo lang niets van zich zou laten horen, om dat net in de ene zomer dat uw dieren ziek vallen en u in Gardaw bleef langs te komen om u te vragen u aan te sluiten; ondanks uw uitleg blijft dit daarom een element dat de aannemelijkheid van uw relaas ondergraaft.

Ten tweede is het markant dat u er niet in slaagt te verklaren precies waarom uw oom zou willen dat u zich zou aansluiten bij de taliban. U geeft primo zelf aan dat u geen voor hen nuttige kennis van explosieven of vuurwapens heeft (CGVS p. 14), dat u geen kennis heeft over de taliban en hen niet steunt (CGVS p. 14, 15), en dat u een atypisch krijgersprofiel hebt gezien het feit dat u al getrouwd bent, vijf kinderen hebt, en een bejaarde vader voor wie u moet zorgen (verklaring DVZ dd. 22 december 2015 afdeling 13, 14, 16; CGVS p. 15). Dit maakt u voor de taliban een maar weinig interessante of betrouwbare rekrut, waardoor het maar moeilijk is om te geloven dat de taliban de moeite zouden nemen om u te bedreigen teneinde u te doen aansluiten, of om een bijkomende investering in u te maken door u ook nog een opleiding voor het plaatsen van bommen te geven (CGVS p. 15). Hierop gewezen, reageert u door te stellen dat eens de taliban iemand op het oog hebben, ze nu eenmaal niet opgeven (CGVS p. 15), maar dat is naast de kwestie: de vraag is waarom ze u zouden willen proberen rekruteren in de eerste plaats, iets waar u geen goede verklaring voor heeft.

U meent secundo wel dat er een goede reden is dat ze u zouden willen inschakelen als bommenlegger of spion, namelijk dat uw kuddes u een goede dekmantel hiervoor zouden geven (CGVS p. 13, 15). Schapenherders zijn evenwel niet bepaald zeldzaam in Afghanistan, en het is maar moeilijk denkbaar dat de taliban deze eigenschap zodanig zwaar zou laten doorwegen dat ze u louter hierom enkel de keuze zouden laten tussen aansluiten of meewerken, en de dood. Aansluitend hierop dient trouwens te worden opgemerkt dat u voor de DVZ het aanbod van de taliban om bommen te plaatsen of te spioneren niet had vermeld (vragenlijst CGVS dd. 22 december 2015, afdeling 3.5.).

Het is in deze context tertio ook opmerkelijk hoedanig veel moeite uw oom en de taliban zich getroosten om u te proberen rekruteren: ze zouden u op drie verschillende momenten zijn komen bezoeken, telkens met een groep mensen, over een periode van minstens tien dagen (CGVS p. 13), waarna ze u ook nog eens een week lang de tijd gaven om na te denken over uw laatste kans om u aan te sluiten (CGVS p. 13). In het kader van uw supra geschetste, voor hen weinig interessante profiel komt dit eerder vreemd over. Alles bij elkaar genomen kon u geen overtuigende argumenten aanreiken waarom

de taliban u zouden willen rekruteren, wat het op zijn beurt maar weinig aannemelijk maakt dat de taliban u zouden bedreigen in een poging om u te dwingen u bij hen te doen aansluiten.

Het CGVS beschikt **ten derde** trouwens over informatie die erop wijst dat rekrutering onder dwang bij de taliban zelden tot nooit voorkomt (zie stukken toegevoegd aan het dossier). Wanneer gedwongen rekrutering toch voorkomt gebeurt dit bovendien meestal in de familiale of tribale context, wanneer een stam- of familieleider of dorpshef besloten heeft zich aan de zijde van de opstandelingen te scharen, of via beïnvloeding van religieuze leiders of brainwashing in madrassas. U geeft nergens aan dat uw oom een belangrijke gezagspositie in uw stam of familie bekleedde – wel integendeel; hij werd dood geacht (CGVS p. 12). Rekrutering door de taliban is hoofdzakelijk gebaseerd op vrijwillige basis door een gedeelde ideologische visie, en vormt onder directe dwang eerder een uitzondering. Om supra geschetste redenen kon u niet aantonen of aannemelijk maken dat uw persoonlijke situatie hier van zou afwijken, waardoor er maar weinig geloof gehecht kan worden aan uw claim dat uw oom u met dwang voor de taliban zou proberen rekruteren.

Het is **ten slotte** ook merkwaardig dat uw oom enkel u gevraagd had om aan te sluiten bij de taliban of opdrachten voor hen uit te voeren, ofschoon u samenleefde met uw hele familie, waaronder uw neven (CGVS p. 4, 5). Uw oom maakte volgens u wel allusie op de mogelijkheid om ook hen te proberen rekruteren (CGVS p. 13), maar nadat u was vertrokken uit Afghanistan, zou hij uw familie verder met rust hebben gelaten en opnieuw verdwenen zijn zonder terug te keren (CGVS p. 16). Hij zou dus teruggekeerd zijn na een jarenlange afwezigheid louter en alleen om u te proberen rekruteren, om daarna meteen weer spoorloos te verdwijnen. In het licht van het voorgaande, met name uw voor de taliban weinig interessant profiel, ondergraaft deze vermeende exclusieve focus op uw persoon de geloofwaardigheid van uw relaas verder.

Op basis van al deze elementen samen genomen kan besloten worden dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat uw oom u onder dwang probeerde inschakeling bij de taliban. U hebt geen andere reden aangegeven waarom u Afghanistan verlaten hebt, en gevraagd of u mogelijk problemen ondervond omwille van uw status van Kuchi, kon u geen incidenten aanwijzen die aanleiding zouden geven tot een gegronde vrees voor vervolging of ernstig risico op het leiden van ernstige schade; uw ervaringen in die context gingen nooit verder dan een handgemeen (CGVS p. 5).

Er dient daarom te worden besloten dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben bovendien enkel een ondersteunende werking, en ze kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat documenten in Afghanistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd

door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld. U bent al sinds uw geboorte nomade en verhuisde elke zomer naar Kabul (CGVS p. 3). In Kabul dreef u gewoonlijk handel, met behulp van vrienden die u kent aldaar (CGVS p. 4, 7). Uw levenslange zomers verblijf aldaar, en de contacten die u daar hebt gelegd, wijzen op een voldoende bekendheid en band met deze provincie om uw herkomst hier te situeren, en om te verwachten dat u zich hier zou kunnen vestigen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat er uit de provincie Kabul nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten. Het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt concentreert zich voornamelijk in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afgaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geviséerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker formuleert in wat zich voordoet als een enig middel een inhoudelijke kritiek op de motivering van de bestreden beslissing. Verzoeker betwist in zijn verzoekschrift dat hij een nomade is en stelt dat hij soms naar Kabul ging om te werken. Verzoeker ontkent voorts zelfs het bestaan van de nomadengemeenschap in zijn verzoekschrift. Verder verwijst verzoeker naar het “EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation” van november 2016 om de situatie in de provincie Nagarhar te kaderen. Verzoeker meent dat de situatie in zijn district van herkomst onveilig is en hem derhalve subsidiaire bescherming moet worden verleend. In zijn aanvullende nota verwijst verzoeker naar algemene informatie omtrent de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen en de provincie Laghman in het bijzonder.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet die de omzetting betreffen van artikel 4, §§ 4 en 5, van de richtlijn 2011/95/EU en bijgevolg in het licht van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU dienen gelezen te worden, volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk maakte dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U verklaart dat u Afghanistan ontvlucht bent omdat uw oom u probeerde rekruteren voor de taliban, of u opdrachten voor hen zou laten uitvoeren (CGVS p. 12, 13). Doorheen uw verklaringen bent u er evenwel niet in geslaagd om aannemelijk te maken dat de taliban u daadwerkelijk probeerden te rekruteren en dat u daarom een gegronde vrees voor vervolging had, omdat uw relaas intern niet consistent is en strijdig is met gekende informatie, en omdat het bepaalde ongeloofwaardigheden en merkwaardigheden bevat.

Ten eerste valt het op dat u initieel verklaarde dat u 's winters in Gardaw in Nangarhar verbleef en 's zomers naar Kabul afreisde (CGVs p. 3), maar dat u later stelde dat uw oom u in de maand voor sunbullah (augustus – september) probeerde rekruteren in Gardaw (CGVS p. 13), middenin de zomer dus. U kan uiteraard niet tegelijk in de zomer in Kabul zijn, en op hetzelfde moment gevraagd worden om u bij de taliban aan te sluiten in Nangarhar, waardoor deze inconsistentie uw relaas dan ook danig ondermijnt. Gevraagd naar een verklaring hiervoor, stelt u dat u dat jaar niet naar Kabul bent gereisd omdat uw dieren ziek waren (CGVS p. 13). Maar het is al te toevallig dat uw oom zo lang niets van zich zou laten horen, om dat net in de ene zomer dat uw dieren ziek vallen en u in Gardaw bleef langs te komen om u te vragen u aan te sluiten; ondanks uw uitleg blijft dit daarom een element dat de aannemelijkheid van uw relaas ondergraaft.

Ten tweede is het markant dat u er niet in slaagt te verklaren precies waarom uw oom zou willen dat u zich zou aansluiten bij de taliban. U geeft *primo* zelf aan dat u geen voor hen nuttige kennis van explosieven of vuurwapens heeft (CGVS p. 14), dat u geen kennis heeft over de taliban en hen niet steunt (CGVS p. 14, 15), en dat u een atypisch krijgersprofiel hebt gezien het feit dat u al getrouwd bent, vijf kinderen hebt, en een bejaarde vader voor wie u moet zorgen (verklaring DVZ dd. 22 december 2015 afdeling 13, 14, 16; CGVS p. 15). Dit maakt u voor de taliban een maar weinig interessante of betrouwbare rekrut, waardoor het maar moeilijk is om te geloven dat de taliban de moeite zouden nemen om u te bedreigen teneinde u te doen aansluiten, of om een bijkomende investering in u te maken door u ook nog een opleiding voor het plaatsen van bommen te geven (CGVS p. 15). Hierop gewezen, reageert u door te stellen dat eens de taliban iemand op het oog hebben, ze nu eenmaal niet opgeven (CGVS p. 15), maar dat is naast de kwestie: de vraag is waarom ze u zouden willen proberen rekruteren in de eerste plaats, iets waar u geen goede verklaring voor heeft.

U meent *secundo* wel dat er een goede reden is dat ze u zouden willen inschakelen als bommenlegger of spion, namelijk dat uw kuddes u een goede dekmantel hiervoor zouden geven (CGVS p. 13, 15). Schapenherders zijn evenwel niet bepaald zeldzaam in Afghanistan, en het is maar moeilijk denkbaar dat de taliban deze eigenschap zodanig zwaar zou laten doorwegen dat ze u louter hierom enkel de keuze zouden laten tussen aansluiten of meewerken, en de dood. Aansluitend hierop dient trouwens te worden opgemerkt dat u voor de DVZ het aanbod van de taliban om bommen te plaatsen of te spioneren niet had vermeld (vragenlijst CGVS dd. 22 december 2015, afdeling 3.5.).

Het is in deze context *tertio* ook opmerkelijk hoedanig veel moeite uw oom en de taliban zich getroosten om u te proberen rekruteren: ze zouden u op drie verschillende momenten zijn komen bezoeken, telkens met een groep mensen, over een periode van minstens tien dagen (CGVS p. 13), waarna ze u ook nog eens een week lang de tijd gaven om na te denken over uw laatste kans om u aan te sluiten (CGVS p. 13). In het kader van uw *supra* geschetste, voor hen weinig interessante profiel komt dit eerder vreemd over. Alles bij elkaar genomen kon u geen overtuigende argumenten aanreiken waarom de taliban u zouden willen rekruteren, wat het op zijn beurt maar weinig aannemelijk maakt dat de taliban u zouden bedreigen in een poging om u te dwingen u bij hen te doen aansluiten.

Het CGVS beschikt **ten derde** trouwens over informatie die erop wijst dat rekrutering onder dwang bij de taliban zelden tot nooit voorkomt (zie stukken toegevoegd aan het dossier). Wanneer gedwongen rekrutering toch voorkomt gebeurt dit bovendien meestal in de familiale of tribale context, wanneer een stam- of familieleider of dorpshef besloten heeft zich aan de zijde van de opstandelingen te scharen, of via beïnvloeding van religieuze leiders of brainwashing in madrassas. U geeft nergens aan dat uw oom een belangrijke gezagspositie in uw stam of familie bekleedde – wel integendeel; hij werd dood geacht (CGVS p. 12). Rekrutering door de taliban is hoofdzakelijk gebaseerd op vrijwillige basis door een gedeelte ideologische visie, en vormt onder directe dwang eerder een uitzondering. Om *supra* geschetste redenen kon u niet aantonen of aannemelijk maken dat uw persoonlijke situatie hier van zou afwijken, waardoor er maar weinig geloof gehecht kan worden aan uw claim dat uw oom u met dwang voor de taliban zou proberen rekruteren.

Het is **ten slotte** ook merkwaardig dat uw oom enkel u gevraagd had om aan te sluiten bij de taliban of opdrachten voor hen uit te voeren, ofschoon u samenleefde met uw hele familie, waaronder uw neven (CGVS p. 4, 5). Uw oom maakte volgens u wel allusie op de mogelijkheid om ook hen te proberen rekruteren (CGVS p. 13), maar nadat u was vertrokken uit Afghanistan, zou hij uw familie verder met rust hebben gelaten en opnieuw verdwenen zijn zonder terug te keren (CGVS p. 16). Hij zou dus teruggekeerd zijn na een jarenlange afwezigheid louter en alleen om u te proberen rekruteren, om daarna meteen weer spoorloos te verdwijnen. In het licht van het voorgaande, met name uw voor de taliban weinig interessant profiel, ondergraaft deze vermeende exclusieve focus op uw persoon de geloofwaardigheid van uw relaas verder.

Op basis van al deze elementen samen genomen kan besloten worden dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat uw oom u onder dwang probeerde inschakeling bij de taliban. U hebt geen andere reden aangegeven waarom u Afghanistan verlaten hebt, en gevraagd of u mogelijk problemen ondervond omwille van uw status van Kuchi, kon u geen incidenten aanwijzen die aanleiding zouden geven tot een gegronde vrees voor vervolging of ernstig risico op het leiden van ernstige schade; uw ervaringen in die context gingen nooit verder dan een handgemeen (CGVS p. 5).

Er dient daarom te worden besloten dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben bovendien enkel een ondersteunende werking, en ze kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat documenten in Afghanistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken.”

Deze vaststellingen vinden allen steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden niet door verzoeker betwist. Deze vaststellingen worden door de Raad overgenomen.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

2.5. Het voorgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.6. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.7. Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Afghanistan een gewapend conflict is. Dit blijkt genoegzaam uit de UNHCR *Eligibility Guidelines for assessing the International protection needs of asylum-seekers from Afghanistan* van 19 april 2006 (p. 7) waarnaar verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing.

De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

De Raad stelt vast dat de verwerende partij erkent dat verzoeker een nomade is en meent dat Kabul als plaats van herkomst kan worden weerhouden. Dit wordt gemotiveerd aan de hand van de stelling dat hij elke zomer als nomade naar Kabul verhuisde, daar handel dreef met behulp van vrienden die hij daar kent en zodoende voldoende bekendheid en band met de provincie heeft om zijn herkomst daar te situeren en te verwachten dat hij zich daar zou kunnen vestigen.

De Raad stelt vast dat verzoeker reeds bij de Dienst Vreemdelingenzaken te kennen gaf dat hij sinds zijn geboorte elke zomer in het district Kabul in de provincie Kabul en elke winter in het dorp Gardau in het district Kame in de provincie Nangarhar verbleef en deze verklaringen ook aanhield voor zijn echtgenote en kinderen (stuk 12, verklaring DVZ). Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde verzoeker expliciet dat zij nomaden zijn en in de winter in het dorp Gardau, in het district Kame van de provincie Nangarhar verblijven om vervolgens in de zomer naar de provincie Kabul, meer bepaald naar “plaatsen met veel groen” trekken voor de dieren en daar ook te overnachten (stuk 4, gehoorverslag, p. 3, 4, 5). Ook verklaarde verzoeker dat hij onwerweg naar Kabul dieren aankocht om deze vervolgens in Kabul weer te verkopen (stuk 4, gehoorverslag, p. 4).

Verzoekers argumentatie dat hij geen nomade is, met zijn kudde rondtrok in de buurt en soms naar Kabul trok om te gaan werken, vindt aldus geen grondslag in het administratief dossier. Uit de informatie aanwezig in het administratief dossier (*EASO Country of Origin Information Report Afghanistan – Security Situation*, p. 42), blijkt ook dat er, in weerwil tot wat verzoeker voorhoudt in het verzoekschrift wel degelijk nomaden bestaan in Afghanistan.

Het administratief dossier bevat echter geen enkele verklaring van verzoeker dat hij in Kabul vrienden zou hebben, contacten heeft opgebouwd of handel dreef "met behulp van vrienden" die hij daar zou kennen.

Verzoeker verklaarde weliswaar dat als ze weggingen met de schapen ook andere schaaphouders meegingen (stuk 4, gehoorverslag, p. 7), maar hieruit blijkt geenszins dat deze mensen afkomstig zouden geweest zijn uit Kabul en aldaar een sedentair leven leidden. Ook waar verzoeker de hulp van vrienden aanhaalt bij de aankoop van dieren om deze vervolgens te verkopen in Kabul (stuk 4, gehoorverslag, p. 4), blijkt niet concreet over welke vrienden dit gaat noch waar zij verblijven. Meer nog, verzoeker stelde zelfs expliciet dat als de schapen naar de velden van de boeren gaan zoals in Kabul, er problemen van komen en dat "*iedereen [hen] scheef bekijkt*" (stuk 4, gehoorverslag, p. 5).

De Raad kan verder vaststellen dat verzoeker verklaarde dat zij in het dorp Gardau, waar zij in de winter naartoe trokken, kamers hebben gebouwd en daarin verblijven (stuk 4, gehoorverslag, p. 4). Ook blijkt uit verzoekers verklaringen dat zij in de provincie Kabul op zoek gingen naar plaatsen met veel groen voor de dieren om daar ter plaatse te overnachten (stuk 4, gehoorverslag, p. 4).

Uit verzoekers verklaringen kan echter niet worden afgeleid dat hij, als ongeschoolde nomade en herder, in de provincie Kabul, waar hij geen vaste stek heeft, vrienden of contacten heeft. De Raad stelt ook vast dat de verwerende partij verzoeker geen concrete vragen heeft gesteld omtrent contacten of vrienden in Kabul. Het administratief dossier bevat daarnaast geen enkele informatie omtrent de situatie van nomaden (de kutchi's zoals verwerende partij ze zelf omschrijft) in Afghanistan of in de provincie Kabul noch over de weersomstandigheden en het klimaat in de provincie Kabul, waaruit zou kunnen blijken dat verzoeker, als nomade en herder, aldaar alle seizoenen zou kunnen verblijven en vestigen. De Raad beschikt dienaangaande over onvoldoende informatie.

Gezien de Raad in deze de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het hem aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg lijkt het er op dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 27 februari 2017 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien januari tweeduizend achttien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF